

John Ericsson
1803-89

MONITOR

Schillerinstitutets nyhetsbrev i John Ericssons anda årg. 19 nr 5 augusti 2008

Sveriges och Natos provokationer i Kaukasus är dödliga!

”Karl XII” Bildt i Poltava

Trots Don Quijote-karaktern på regeringens, partiernas och mediernas provokationer och lögn mot Ryssland i samband med Georgienkrisen, är det här inget att skratta åt. (Faktum är att georgiska trupper överföll Sydossetien den 7 augusti och dödade civila och ryska soldater, först!) Visst har den psykotiske av britterna och megaspekulanten George Soros ägda georgiska presidenten Micheil Saakasjvili betett sig löjligt, och ett löjets skimmer sänker sig även över baron Carl Bildt, som allierade sig med denna ”loser” – men det är också farligt!

Sanningen är att vi var en hårsman från ett tredje världskrig! Den kraftfulla ryska reaktionen på Georgiens överfall på Sydossetien satte stopp för en farlig strategisk bluff. Ryssarna är väl medvetna om det som LaRoucherörelsen har varnat för: att Georgiens regering agerar för privata finansiella intressen i London och USA, inte för nationella intressen. Dessa finansintressen vill dra in USA i en storkonfrontation med Ryssland, eller åtminstone stoppa allt positivt samarbete mellan de två stormakterna, även om det riskerar ett nytt världskrig. Ryssarna agerade mot Georgien, men signalen ville de skicka västerut. Även om Bush fortsatte driva fram antirobotsystemen i Polen, trillade polletten ned hos en del folk i USA och även i London, men det har den tyvärr inte gjort hos vår egen regering och EU, som fortsätter med sina provokationer mot Ryssland.

Saken är att det globala finanssystemet med centrum i London och New York är bankrutt och dött. EU är politiskt och ekonomiskt bankrutt. Mot denna bakgrund har Lyndon LaRouche och hans rörelse organiserat krafter i USA, Ryssland, Kina och Indien, bland annat, för att etablera ett helt nytt finanssystem med fredligt ekonomiskt samarbete mellan suveräna stater, speciellt omkring utveckling av storskaliga transkontinentala infrastrukturprojekt. Ryssland är helt med på idén. Kina och Indien väntar på signal från USA. Mänsklighetens fiender, som sitter på toppen av globaliseringens kollapsande pappershöj, vägrar släppa sin kontroll över världsekonomin, även om det betyder allas undergång. De har använt sig av sina agenter som Saakasjvili, eller USA:s vicepresident Dick Cheney, som vill bomba Iran trots starkt motstånd från den amerikanska militären och försvarsministern.

Då bör vi fråga oss vems agenter regeringspartierna och Mona ”Sancho Panza” Sahlin är. För vems intressen agerar de? Helt säkert inte Sveriges. Sverige har inte ens en armé längre som kan försvara landet, tack vara den tidigare och nuvarande regeringen (alltså hela den politiska eliten). Vem kommer att försvara Sverige? Bush-administrationen ville inte ens försvara sin skyddsling Sakaasjvili, och vred om armen på honom tills han skrev under vapenvilan. Vid sitt möte den 19 augusti ville Natos utrikesministrar inte ens avbryta det långsiktiga militära samarbetet med Ryssland. De nöjde sig med att skramla med ord. Men dagen innan hade utrikesnämnden deklarerat från Slottet att Sverige avbryter allt militärt samarbete med Ryssland – som om det skulle få Ryssland på knä! Man kan bara minnas Karl XII i Poltava, som lurades att gå mot Ryssland av hertigen av Marlborough, Winston Churchills anfader.

Visst är vi svenska patrioter, men vad det betyder är att vi skall försvara Sverige hemma, förstärka försvaret och ekonomin, inte vara ett imperium eller en svans till ett imperium. Under Reinfeldts och Sahlins mask av ”försvar av mänskliga rättigheter” finns inget mer än en liberal imperialism dikterad från Fabiansällskapet i London.

Som kineserna säger, varje kris innebär möjligheter. Den här krisen kan vändas till en läxa och bli en öppning för att verkställa idén om en ny, rättvis ekonomisk världsordning. Vi behöver krig mot fatigdom och underutveckling, inte ett världskrig. Därför ökar vi vår internationella mobilisering nu för att föra upp den idén på agendan i september när alla världsledare kommer till FN:s generalförsamling. Trots idiotin inom eliterna kan vi få Sverige och Europa med i kriget, vårt krig. Men om det ska lyckas måste medborgarna ta ledarskapet nu. Vi måste rätta till det som våra ledare har förstört.

LaRouche: Putin gjorde rätt, han agerade för att förhindra ett tredje världskrig!

av Lyndon LaRouche

12 augusti 2008

Genom sitt ingripande för att skydda ryska medborgare mot ett terroristliknande angrepp från Soros-regeringen i Georgien har Rysslands premiärminister Vladimir Putin tillfogat det brittiska imperiet ett avgörande nederlag, sa Lyndon LaRouche i ett uttalande den 12 augusti. Varje kapitulation från Rysslands sida inför Soros-marionetten Micheil Saakasjvilis kriminella aggressionshandling hade varit tragisk för civilisationen.

Putins agerande var objektivt motiverat, fortsatte LaRouche. Han gjorde absolut rätt. Han och president Medvedev kunde se att det brittiska imperiet, med sina bihang i USA, och sitt verktyg George Soros, siktade på att konsolidera sitt världsimperium. Britterna, och Putin, visste att det enda hindret i vägen för deras plan just nu är Ryssland, med sin kärnvapenkapacitet. Hade Ryssland vikt sig för villkoren som dikteras av britterna hade världen varit på väg mot ett tredje världskrig.

Därför bestämde Putin att han måste sätta ned foten. Han agerade beslutsamt, och fick britterna och USA att backa. Det betyder att den georgiska marionettregeringen har blivit kväst, och att hela världen har fått lära sig en läxa.

En del brittiska tänkare har fattat galoppen, sa LaRouche, och visade på en artikel i brittiska *Daily Telegraph* samma dag skriven av utrikesredaktören David Blair. Blair skriver: ”Genom att gripa tillfället att puckla på Georgien med flygbombningar och militära intrång sänder Vladimir Putin, Rysslands premiärminister, ett kraftfullt budskap med globala konsekvenser. Ridån har gått ned över den epok då Nato stadigt utvidgades till Östeuropa och därifrån vidare till att omfatta de forna delrepublikerna i Sovjetunionen – och Ryssland bara kunde skrika och gapa till svar. Maktbalansen i Europa är i grunden förändrad.”

Det som Ryssland utsattes för var ett Pearl Harbor-liknande överraskningsangrepp från Georgiens Soros-regering, ett angrepp som utfördes av ett redskap för den Hitler-liknande Soros, med målet att genomföra en Hitler-liknande etnisk rensning, sa LaRouche. Putin uppfattade det existentiella hotet mot Ryssland, och förstod vad som väntade, och han agerade, precis som FDR gjorde mot Pearl Harbor. Han visste att om han inte gjorde det skulle det brittiska imperiet – vars internationella finanssystem nu är i upplösning – ha pressat på mot ett världskrig.

Bush-administrationens löjligen protester visar bara att Putins agerande gjorde verkan, sa LaRouche. Beträffande presidentkandidaterna gör det faktum att Barack Obama låtit sig köpas av George Soros att man inte kan hoppas på att han ska kunna talas till rätta. I fråga om McCain sa LaRouche att han borde sluta bete sig som en idiot och sätta sig ned och tänka efter, i stället för att pladdra.

Det ryska ingripandet mot den georgiska provokationen innebär en viktig vändpunkt, konstaterade LaRouche. Det sätter punkt för en närmare 20 år lång tidsperiod då det brittiska imperiet, med hjälp av Soros och andra krafter, kunnat utnyttja Sovjetunionens sammanbrott för att konsolidera ett världsimperium. Det amerikanska folket – det enda övriga motståndscentret av betydelse – kapitulerade tragiskt under

hela denna tidsperiod; man grävde sin egen grav genom att vägra ta hotet mot den egna nationen, och världen, på allvar. Hur kunde amerikanerna vara så dumma att de tolererade Bush? Hur kunde de låta Soros få välja det demokratiska partiets presidentkandidat?

Nyckeln till seger över mänsklighetens fiende, det brittiska imperiet, är att vägra kompromissa om grundläggande principer, och att välta spelreglerna över ända, sa LaRouche. Det var det som premiärminister Putin bestämde sig för att göra, för hela mänsklighetens bästa.

En del personer i Storbritannien har fattat galoppen, sa LaRouche. Nu är det dags för det amerikanska folket att göra det också. Det är dags att göra upp med allt som har med det brittiska imperiet att göra, i synnerhet dess främsta agenter, den Hitler-liknande Soros och Al Gore. Antingen blir detta gjort mellan nu och valet i november, eller så kommer det inte att finnas något USA kvar.

Resolution riktad till FN

Följande uttalande riktad till alla nationer i FN och presidentkandidaterna i det amerikanska valet, antogs vid ett EIR-seminarium den 26 juli 2008 i Wiesbaden, Tyskland. I EIR-seminariet deltog parlamentsledamöter, ekonomer och rättsexperter från Frankrike, Italien, Danmark, Sverige, Österrike, USA, Niger, Zimbabwe, Jordanien och Tyskland.

av Helga Zepp-LaRouche
26 juli 2008

”Vi anser dessa sanningar självklara: att alla människor är skapade jämlika; att de av sin skapare har utrustats med vissa oförytterliga rättigheter, att bland dessa är rätten till liv, frihet och strävan efter lycka; att människorna för att försäkra sig om åtnjutandet av dessa rättigheter bland sig har inrättat styrelser vilkas rättmätiga makt vilar på de styrdas samtycke; att folket, närhelst en styrelse söker omintetgöra de ändamål den är avsedd att tjäna, har rätt att förändra eller avskaffa den och upprätta en ny på de grunder och i den form som synes mest ägnade att skänka det trygghet och lycka.”

Så heter det i den amerikanska självständighetsförklaringen från 1776.

Och Martin Luther King påminde världen den 28 augusti 1963 i sitt berömda tal ”I have a dream”:

”När vår republiks upphovsmän skrev de storslagna orden i konstitutionen och självständighetsförklaringen, skrev de under en revers som alla amerikaner skulle bli arvtagare till. Denna revers var ett löfte om att alla människor, ja svarta såväl som vita, skulle garanteras den omistliga ‘rätten till liv, frihet och strävan efter lycka’. Det står i dag klart att USA har försummat att uppfylla detta löfte till sina färgade invånare.”

Men den amerikanska revolutionen och grundandet av en republik i den Nya världen var inte bara ”en hoppets ledstjärna och frihetens tempel” i Amerika självt, utan det gav hela

George Soros bakom Georgiens ”demokratirevolution”

Lyndon LaRouches kampanjorganisation och veckomagasin *EIR* har visat att megaspekulanten och multimiljardären George Soros varit instrumentell i utvecklingen i Georgien. Den s.k. ”rosenrevolutionen” i Georgien var en fortsättning på den ”orangea revolutionen” i Ukraina och andra artificiella ”demokratiuppror” som skulle underminera nationalstaterna och slå en ”ring runt Ryssland” för en kommande brittiskinspire-rad konfrontation.

Det av Soros grundade och finansierade Open Society Institute spenderade mellan 1994 och 2003, via bland annat Central Eurasian Project (CEP) och Open Society Georgia Foundation (OSGF), minst 40 miljoner dollar för att stötta Georgiens president Eduard Sjevardnadze och få in Micheil Saakasjvili, som utbildats på amerikanska Columbia University inom ramarna för ett projekt under ledning av Soros’ Open Society Institute.

I början av 2003 aktiverade Soros de ”demokratiska” stormtrupperna för att ta över Georgien. Den kanadensiska dagstidningen *Globe and Mail* skrev i november 2003: ”Det var i februari [2003] som miljardären och finansmannen George Soros började lägga grunden för att stötta den georgiske presidenten Eduard Sjevardnadze.” En 31-årig aktivist från Tbilisi, vid namn Giga Bokeria, skickades, med pengar från Open Society Institute, till Serbien för att studera hur rörelsen Otpor använde gatudemonstrationer för att stötta Slobodan

Milosevic. Därefter fick Otpor-aktivister pengar från Soros’ stiftelse för att resa till Georgien och ”leda tredagarskurser med fler än 1 000 studenter i hur man iscensätter en fredlig revolution.” Liberty Institute, som herr Bokeria var med om att grunda, ”var starkt bidragande i organisationen av de gatuprotester som till slut tvingade Sjevardnadze att skriva under sin avskedsansökan”, skrev *Globe and Mail*.

När Micheil Saakasjvili kom till makten 2004 var det George Soros och dåvarande ställföreträdande generalsekreteraren i FN Mark Malloch Brown (sedermera Lord Malloch Brown, generalsekreterare på det brittiska utrikes- och samväldesministeriet) som stod för anslagen på flera miljoner dollar till varenda tjänsteman i Saakasjvilis regering, från de högsta ministerposterna till den ”obetydligaste poliskonstapeln”, enligt vad journalisten Mark Almond berättade den 14 november 2007. I samma artikel, som finns upplagd på hans egen och många andra webbplatser, noterade Almond att Saakasjvilis välbetalda polisstyrkor var de batongsvingande torpeder som genomförde Saakasjvilis tillslag mot oppositionen inför valen i Georgien 2007.

Britternas och Soros’ närmaste underhuggare i den georgiska regimen är enligt *EIR*:s dokumentation premiärminister Vladimir ”Lado” Gurgenzidze, chefen för nationella säkerhetsrådet Alexander Lomaia och ordföranden för det georgiska parlamentets utskott för europaintegration David Darchiasjvili.

Så kan den världsomfattande krisen lösas

världen perspektivet om en framtid där imperialismen och kolonialismen till slut skulle vara besegrade. John Quincy Adams program om en internationell principgemenskap mellan republiker som är fullständigt suveräna men ändå förenade kring mänsklighetens gemensamma mål var det ädla förverkligandet av folkkrättens idé, som hade grundlagts i Westfaliska freden.

I dag är det tyvärr uppenbart att Amerika de senaste åren lika lite har hållit detta löfte till det internationella samfundet som King påpekade beträffande den färgade befolkningen på hans tid. Men i och med det amerikanska presidentvalet finns det nu en enastående chans, men kanske också den sista möjligheten, att ingjuta nytt liv i den amerikanska revolutionens ideal, från John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt och Martin Luther King.

Aldrig förr i hela sin historia har mänskligheten varit hotad av större faror än den är nu. Vi upplever nu slutfasen i ett systemiskt sammanbrott av det globala finanssystemet, vars hyperinflationistiska konsekvenser redan har lett till hungeruppror i mer än fyrtio länder och innebär ett massivt hot mot levnadsstandarden för en majoritet av befolkningen även i de så kallade industrinationerna. Det med globaliseringen förknippade systemet med en ohämmad frihandel har havererat och hotar att stötta världen in i ett kaos som hotar många miljoner, kanske miljarder människors liv.

Under 1950- och 60-talen dominerade fortfarande idén om FN:s utvecklingsdecennier, dvs perspektivet att utvecklingsländerna för varje decennium steg för steg skulle övervinna sin underutveckling för att så snart som möjligt komma upp i samma nivå som industrinationerna, men kring mitten av 1960-talet inleddes ett paradigmskifte där det inte längre var tal om att övervinna underutvecklingen genom att bygga ut infrastruktur, industri och jordbruk, utan om ”överbefolkning”, ”anpassad teknik” och ”hållbar utveckling”. I stället för att

producera skördar för den egna befolkningens försörjning skulle utvecklingsländerna producera mer och mer så kallade ”cash crops”, avsalugrödor för export, för att de skulle kunna betala sina utlandsskulder, vilka genom IMF:s beryktade lånevillkor hela tiden blev större och större.

I industrinationerna ledde detta paradigmskifte längre och längre bort från produktion och till spekulation. Genom så kallad ”outsourcing” till låglöneländer krossades de produktiva småföretagarna och högkvalificerade jobb försvann på många håll i industrinationerna, samtidigt som låglöneländernas reala inkomster inte ens täckte de reala samhällsekonomiska kostnaderna. Genom denna frihandelspolitik har under de senaste fyrtio åren viktig industri- och jordbrukskapacitet förstörts. En liten del av befolkningen i alla stater blev oanständigt rika, småföretagarna krossades på många håll samtidigt som runt åttio procent av befolkningen i alla länder blev allt fattigare. Detta bredde ut sig mer och mer, om vilket redan Gandhi skrev med avseende på de brittiska kolonialherrarna: ”Rikedom utan arbete, lust utan samvete, kunskap utan karaktär, affärer utan moral, vetenskap utan humanitet, tillbedjan utan offer och politik utan principer.”

Globaliserings- och frihandelsmodellen har havererat, vilket framgår inte minst av att WTO-förhandlingarnas Doharunda väl slutgiltigt kollapsade i Genève. Det är därför av största vikt att vi sätter tillbaka på dagordningen de idéer som till exempel den alliansfria rörelsen krävde på konferensen i Sri Lanka 1976 i den så kallade Colomboresolutionen, dvs kravet på en ny, rättvis ekonomisk världsordning, som tillåter alla människor och alla nationer på Jorden att leva ett människovärdigt liv i frihet och att sträva efter lycka.

FN:s kommande generalförsamling, som ska börja i New York den 26 september i år, är kanske den sista möjligheten att föra upp hela mänsklighetens och inte bara ett fåtal spekulanters intressen på dagordningen. Om modiga ledare från flera

nationer vänder sig till detta världsforum, som Guyanas dåvarande utrikesminister Fred Wills gjorde 1976 och som Mexicos dåvarande president López Portillo gjorde 1982, då kan rekonstruktionen av världsekonomin efter systemkraschen komma i gång i tid.

Vad mänskligheten behöver i dag är individer som har en vision om och kärlek till idén om alla folks gemenskap och som kan sätta frågan om en ny, rättvis ekonomisk världsordning på dagordningen. Detta uttalande är ett upprop till ledande företrädare för alla nationer att arbeta mot detta mål. Och ju fler krafter som vänder sig till de tre presidentkandidaterna i

USA som fortfarande är med i leken, med kravet att infria löftet i den amerikanska självständighetsförklaringen och författningen för alla nationer på Jorden, desto större är chansen att Amerika hittar tillbaka till den positiva roll som det hade på Benjamin Franklins, Alexander Hamiltons, John Quincy Adams, Abraham Lincolns och Franklin D. Roosevelts tid.

Underteckna resolutionen genom att gå in på www.larouche.se. Stöd resolutionen genom att se till att den och dess fem bilagor når fram till alla statschefer inför FN:s generalförsamling!

LaRouche: Initiativet måste komma från USA

Lyndon LaRouche gjorde följande inlägg, via telefonuppkoppling från USA, på EIR:s seminarium i Wiesbaden, Tyskland, den 26 juli 2008. Efter inlägget svarade han på frågor från seminariedeltagarna.

Som ni känner till, från mitt anförande förra veckan [internetkonferensen den 22 juli] så är följande klart: Vi behöver först och främst, som en första åtgärd, Homeowners and Bank Protection Act. Utan det kommer inget att fungera. Därefter behöver vi ett tvådelat kreditsystem, vilket i dagsläget betyder, för USA:s del, 4 procents ränta på banklån och en lägre ränta på statligt skyddade särskilda lån, på 1-2 procent. Avsikten med detta är att försvara USA-dollarn, så att folk inte ska rusa till bankerna och tömma dem på likviditet. Vi lägger oss strax under den europeiska räntan, och avsevärt under den brittiska räntan. Men eftersom USA har förmånen att vara ett investerande land, medan Västeuropa numera, enligt Maastrichtfördraget, inte är tillåtet att göra sådana saker, så är huvudtanken att konkurrera ut britterna, men på en nivå av 4 procent, som gör att vi kan rädda vårt banksystem.

Nästa steg, den tredje åtgärden, är att få USA att lägga fram ett förslag för Ryssland, Kina och Indien. Och förutsatt att vi kan få dessa fyra länder att samarbeta med varandra, så kan det sedan utvidgas till andra länder.

Det viktiga att komma ihåg är att det enda sättet som en räddning av det internationella systemet skulle kunna gå till på, är att den kommer från USA. Någon annan kombination, med andra länder än dessa fyra, skulle inte fungera. Om USA inte är med på båten finns det ingen möjlighet att rädda systemet nu. Vi går mot en total krasch för världssystemet.

Anledningen är att det amerikanska systemet är ett kredit-system, inte ett penningssystem. Alltså, konstitutionen säger att det amerikanska systemet är ett kreditsystem. Det betyder, att om USA beslutar sig för att sätta pengar i omlopp, eller sanktionerar det, eller ingår ett avtal med den innebörden, så kan alla parterna i det avtalet med omedelbar verkan börja arbeta med motsvarigheten till ett system med fasta växelkurser mellan valutorna. På den grunden, som bara kan åstadkommas med USA som en partner i detta avtal, skulle en återhämtning kunna börja organiseras.

Om inte dessa tre villkor som jag just beskrev uppfylls så har vi kommit till den punkt då läget i det globala finanssystemet måste anses hopplöst! Det är redan ute med världen, om

inte detta avtal kommer till stånd. Och det skulle vara fullt möjligt.

USA har ännu inte agerat - inte än, inte officiellt. Det har röstats om det här, ifråga om Homeowners and Bank Protection Act; vi har fått starkt stöd från vissa kretsar inom bankväsendet för min idé om ett tvådelat kreditsystem; men på den tredje punkten har man inte agerat förstås, även om det förs diskussioner, i Ryssland, Kina, Indien och så vidare, i en riktning som skulle vara positiv för det tredje villkoret. Där står vi nu.

Från Väst- och Centraleuropa finns det just nu inget hopp om att det ska komma något initiativ av den här typen. De kan bara vara i en viss mening passiva eller underordnade partners. Europa kan inte initiera en sådan här sak, men kan vara med som en underordnad partner. Vi skulle behöva bli ut med Maastrichtfördraget helt och hållet för att Europa ska bli funktionsdugligt igen; men det skulle å andra sidan räcka.

Så ser situationen ut.

Det stora problemet är förstås det amerikanska presidentvalet. Om Obama skulle vinna nomineringen i USA, så skulle läget vara hopplöst. Glöm civilisationen. Om McCain, där han står nu, skulle göra det, så skulle vi ha en liknande situation. Men, det finns institutionella faktorer i USA, som skulle kunna ändra på det. Om Hillary Clinton fanns kvar som en tänkbar demokratisk presidentkandidat så skulle hon förmodligen vara beredd att gå ut med ett förslag, som kandidat, som skulle återuppta diskussionen med Ryssland, Kina och Indien, och då skulle det hela vara i gång igen.

I det läget befinner vi oss. Det är ett farligt läge. Alla tecken pekar på att världssystemet, det internationella finans- och valutasystemet, just nu genomgår en sammanbrottskris - inte en depression, och absolut inte en recession - utan en allmän sammanbrottskris, i vilken samtliga valutor blir hopplösa.

Vi står med andra ord inför en situation som liknar den i Tyskland 1923; framåt hösten 1923 i Tyskland. Vi befinner oss mitt uppe i en allmän sammanbrottskris, i global skala. Det är där vi befinner oss. Det enda som skulle kunna ändra på det är att det händer ett mirakel; det är det som vi jobbar på. Initiativet måste komma från USA; det betyder att Obama måste ställas åt sidan; det betyder att vi måste ha en annan kandidatur, vilket betyder att augusti månad är helt avgörande för det här. Efter augusti månad, i början av september, så har vi antingen vissa framsteg i den här riktningen, eller så är världsläget i teknisk mening hopplöst, tills vidare. Det är där vi står.

Nyhetsbrevet utkommer en gång per månad. Ansvarig utgivare: Hussein Askary. Redaktion: Astrid Sandmark Schillerinstitutet, Box 6057, 129 06 Hägersten. Tel. 08-98 30 10. larouche@nysol.se www.larouche.se
Pren. helår 2 000 kr. Postgiro 58 00 49-5. Eftertryck endast tillåtet med källhänvisning.

Fysisk ekonomi

Bilaga till Schillerinstitutets nyhetsbrev Monitor

augusti 2008

Kina ökar ledningen: Bygger mer magnetåg!

Efter en två år lång debatt har Kina beslutat sig för att bygga ut det revolutionära magnetåget i Shanghai. Den nya sträckan blir 200 kilometer lång och kommer att binda samman Shanghai med Hangzhou, huvudstad i Zhejiangprovin- sen i östra Kina. Kina är ännu det enda land som byggt mag- nettågsträckor för reguljär trafik.

Shanghai Securities News meddelade den 18 augusti att projektet finns med på provinsregeringens lista över bygg- planer. Den planerade maglevsträckan är, med en total längd på 199,4 km, längre än de 175 km som ursprungligen plane- rades. Den del som ligger i provinsen Zhejiang är 103,6 km lång, kommer att kosta 22 miljarder yuan (ca 20 miljarder kronor) och planeras stå klar 2014.

Den redan existerande sträckan mellan Shanghais interna- tionella flygplats Pudong och innerstaden är drygt 30 km lång. När den nya sträckan tas i bruk kommer den att bli världens längsta magnetågsträcka.

Ta själv ledningen, när inte landets ledning gör det

Lika tanklös som utrikespolitiken är regeringens nedmon- tering av den grundläggande offentliga service och produktion landet behöver för att leva.

När Kina bygger magnetåg, på sin höjd pratar svenska re- geringen om höghastighetståg som dessutom är gårdagens teknik. Det är bara skådespel, därför att regeringen tror att det är andra än staten som skall stå för fiolerna genom Of- fentlig Privat Samverken (OPS). Något som knappast kom- mer att hända mitt i en finanskris. Dessutom innebär OPS att staten i alla fall får betala kalaset, och i de flesta fall flera gånger om som med Arlandabanan. Det är staten som måste stå för infrastrukturen för att det skall bli något av och dess- utom för att priserna skall kunna hållas låga för att så många som möjligt skall kunna använda den och ekonomin växa så så mycket som möjligt.

Men när man nu pratar om höghastighetståg, varför inte använda ungefär samma summor till att i stället lyfta hastig- heten till magnetågens 550 km/tim så att tågen verkligen blir konkurrenskraftiga mot andra trafikslag och dessutom klarar av att stanna på många fler stationer? Varför skall vi för år- tionden framöver bygga fast oss i att åka mellan Stockholm och Göteborg på två timmar när det kan ta en timme? Varför skall inte vi göra ett tekniskt lyft, som kan ge massor med nya tillämpningar, patent och nya industrier om vi går i bräschen?

Ett antal debattörer har nu i insändarspalterna systematiskt tagit sig före att säga sönder den galna avregleringen av el- marknaden. Utan att bry sig om det politiskt, eller snarare spekulativt korrekta, har man huggit in på de kafkaliknande "motiveringarna" för de riggade elpriserna. Det är så man tar ledningen, när landets ledande institutioner gått vilse. Det är så LaRouche gör, att kompromisslöst säga sanningen om vad som behövs.

Nu skall regeringen satsa på 6000 vindkraftverk. Detta kommer bara att ytterligare öka elpriserna. För kraftbolagen är detta välkommet, även om en del av deras nuvarande över- vinsten går åt till bygga vindsnurrorna. Ny kärnkraft kommer att blockeras ytterligare en tid. På så sätt konserveras elbristen och den riggade elmarknaden så att elbolagen och finans- marknaden kan fortsätta skära guld med täljkniv på elkonsu- menternas och industriproduktionens bekostnad.

Varför tolerera sådant nonsens? Varför inte ta ledningen för att återuppbygga landets försörjningskapacitet, för att lan- dets reala produktion och relativa potentiella befolkningstät- het åter skall börja växa?

Varför fungerar inte vindkraft

Det grundläggande problemet med vindkraften är det- samma som med solenergin. Den är ojämn och ener- gigenomströmningen är alldeles för låg. Gregory Murphy, som skriver för *21st Century Science & Technology*, har studerat problemet i Texas, där Barack Obamas kompis i energifrågan T. Boone Pickens håvar in stora statliga anslag till sina vindkraftparker, och jämfört det med kärnkraftverket Comanche Peak strax söder om Dallas. Kärnkraftverket har två reaktorer med en sammanlagd effekt på 2 500 MW. Det upptar en yta av ca 16 km²; inom området finns även en konstgjord sjö som används för kylning, men också för re- kreationsändamål.

Hur många vindsnurror (med en effekt på 1,5 MW, till- verkade av General Electric, som Pickens valt för sina vind- kraftparker) behövs det för att producera lika mycket energi som Comanche Peak-reaktorerna producerar? Murphy skri- ver:

”Först delar vi den energimängd som reaktorerna produ- cerar, 2 500 MW, med siffran som står på skylten som sitter på vindsnurran, 1,5 MW. Vi får då det antal vindsnurror som skulle behövas för att producera lika mycket energi som kärnreaktorerna: 1 667 vindsnurror.

Men stopp ett tag. ... Eftersom vi tittar på vindkraften, och vilken energitäthet den har, så behöver vi veta hur man räknar ut verkningsgraden. Verkningsgraden är den energimängd som vindkraftverket faktiskt producerar delat med den effekt som det har på papperet. Det genomsnittliga vindkraftverket har en verkningsgrad på 25 procent, vilket betyder att det behövs fyra vindkraftverk för att komma upp i effekten som står på skylten på ett vindkraftverk. Det gör att vi måste multiplicera våra 1 667 vindsnurror med 4, och då kommer vi upp i 6 668 vindsnurror, med en angiven effekt på 1,5 MW vardera.

Nu kan vi titta på hur stor yta som skulle behövas för dessa 6 668 vindsnurror. General Electric, som tillverkar 1,5 MW-snurror som används i det här exemplet, rekommenderar ett avstånd mellan snurror på tre gånger diametern på snurrans rotorblad, för att vinden från rotorbladen inte ska påverka de andra snurror som står i närheten. GE rekommenderar också att om man har rader med vindsnurror ska avståndet mellan raderna vara fem gånger diametern på rotorbladen, så att raderna på ömse sidor också får del av den tillgängliga vinden.

General Electrics 1,5 MW-snurra har en rotordiameter på 77 meter. För att få en uppfattning om hur stor vindsnurran är, sveper rotorbladen över en yta som är så stor att en 747-jumbojet skulle få plats där. Håll det i minnet när vi går vidare.

För att räkna ut hur stor plats vindsnurror skulle ta multiplicerar vi först rotordiametern på 77 meter med 3, vilket ger ett avstånd på 231 meter mellan vindsnurror. Sedan räknar vi ut avståndet mellan raderna med vindsnurror genom att multiplicera rotordiametern på 77 meter med 5, vilket ger oss ett avstånd mellan raderna på 385 meter.

Om vi multiplicerar 231 med 385 får vi den yta som behövs för att placera ut en enda av våra 1,5 MW-snurror. Det blir 88 935 m², d.v.s. ca 9 ha, för en enda vindsnurra. Om vi nu multiplicerar detta med 6 668 vindsnurror kommer vi upp i 593 km², vilket är ca tre gånger så stor yta som staden Washington D.C. fyller. [Hela Göteborgs stad är 451 km². Stockholms stad 209 km².] Det verkar alltså som att det behövs en yta av 593 km² full med vindsnurror för att komma upp i en produktionskapacitet vissa tider som är jämförbar med den man får på 16 km² med kärnkraftverket (där det också finns en sjö som lämnar vatten till kyltornen)."

Murphys studie visar också att man luras av det som kallas vindkraftverkens tillgänglighetsgrad, vilket är den procentandel av tiden som vindsnurran eller vilken energikälla som helst är tillgänglig. Murphy skriver:

"Vindkraftförespråkarna blandar avsiktligt ihop tillgänglighetsgrad och verkningsgrad i sitt PR-material, för att försöka visa att ett visst antal vindkraftverk kan producera lika

mycket energi som ett kärnkraftverk. Faktum är att även om vindsnurran har en tillgänglighetsgrad på 100 procent eftersom den är tillgänglig att producera ström hela tiden, så producerar vindsnurrorerna faktiskt mindre än 25 procent av tiden, och bara när det blåser. Det kan jämföras med kärnkraftverket, där tillgänglighetsgrad och verkningsgrad är densamma – runt 95 procent. Den enda gång som kärnreaktorn inte levererar kraft är när den är stängd för underhåll."

Sol- och vindkraft har ett annat problem gemensamt. Eftersom deras kraftproduktion är ojämn och oförutsebar måste det finnas reservkraft i ständig beredskap och ett komplext växelspel med kraftnätet, så att kraftflödet kan kopplas på och stängas av efter behov. Eftersom de med nödvändighet är placerade långt bort innebär vindkraftverken en extra kostnad för många mils dragningar av nya kraftledningar. I Texas kommer kostnaden för tiotals mil högspänningsledningar för de onödiga vindkraftsinstallationerna att läggas över på konsumenterna, som redan kommer att ha subventionerat vindkraftparkerna via jättelika skattelättnader för vindkraftspekulanterna.

Varken sol eller vind är seriösa svar på världens energibehov. De är snarare receptet för ett dödande av framåtskridandet och en folkmordsmässig minskning av världsbefolkningen. Det som Al Gore, den anglo-holländska oligarkins galjonsfigur i dess önskan om en ny mörk tid, verkligen vill komma åt är vetenskapen som sådan. När man nu till stor del har ödelagt USA:s förmåga att producera kärnkraft, vill man styra över det som finns kvar av det uppväxande släktets vetenskapsintresse till förbättrade solceller, påhittade klimathot och en katalogisering av utrotningshotade arter varav mänskligheten är den som klättrar snabbast på listan.

Vi kan skapa oss en bättre framtid. För första gången i historien har vi möjlighet att befria hela mänskligheten från nedbrytande slitgöra, sjukdomar och okunnighet. Men först måste vi komma över den irrationella rädslan för kärnkraften, och faktiskt för vetenskap över huvud taget, som Al Gores kontrollörer har försökt pracka på oss, av motiv som är otäckt ondskefulla.

Ovanstående är det sista avsnittet i artikeln "You Can't Get to Heaven on Solar Skates" av Larry Hecht i pamfletten "Covered in Gore", utgiven av LPAC/LYM, www.larouche.pac.com/material/2008/08/17/covered-gore.html